



# **Werk Gemeenschap Politiek Oorlog**

**prole.info**

WERK GEMEENSCHAP POLITIEK OORLOG  
Oorspronkelijk verschenen  
als WORK COMMUNITY POLITCS WAR  
op prole.info (www.prole.info)  
Vertaald door de Anarchistische Groep Amsterdam

eerste druk februari 2011

Deze uitgave is tot stand gekomen met hulp van de Vrije Bond



**Anarchistische Groep Amsterdam**

Postbus 16521, 1001RA Amsterdam

[www.agamsterdam.wordpress.com](http://www.agamsterdam.wordpress.com)

[agamsterdam@yahoo.com](mailto:agamsterdam@yahoo.com)



[www.vrijebond.nl](http://www.vrijebond.nl)

## Vooraf

Deze uitgave is de eerste in een reeks nieuwe publicaties van de Anarchistische Groep Amsterdam. Er is gekozen voor een vertaling van *Work Community Politics War* van Prole.info omdat dit verhaal o.a. door de combinatie van tekst en beeld een zeer leesbare introductie tot het anarchisme is. De nadruk die in dit verhaal wordt gelegd op de klassenstrijd sluit goed aan bij de meer prominente plaats die deze strijd de laatste jaren weer heeft ingenomen in de anti-autoritaire en anarchistische beweging in de lage landen.

## Opmerkingen over de vertaling

Het vertalen van politieke teksten blijft een moeilijke zaak. In eerste instantie is er geprobeerd zo dicht mogelijk bij het originele taalgebruik en de originele zinsstructuren te blijven. Maar het resultaat deed zowel het Engelse origineel als de Nederlandse vertaling geweld aan en er is uiteindelijk veel vrijer vertaald en meer naar de bedoeling dan de letterlijke betekenis van de tekst gekeken. Op sommige plaatsen is er daarom aan betekenis ingeleverd, zo is bijvoorbeeld het woord *landlords* (pag. 24) vertaald met "huisjesmelkers" terwijl dat woord zowel "grondbezitters" als "kamerverhuurders" kan betekenen. En het begrip *prole* (pag. 2) als afkorting voor het woord proletariërs is in de vertaling helemaal weggelaten omdat het in het Nederlands nergens naar klinkt. Verder werd de vertaling deels gedikteerd door de tekeningen en kaders en heeft hebben de beperkingen van het reeds bestaande format een rol gespeeld bij de keuze sommige dingen weg te laten of anders te formuleren.

Met deze vertaling willen wij de tekst voor meer mensen toegankelijk maken. Wij willen bijdragen aan een breder theoretische begrip van de werking van het kapitalisme en de werking van de staat bij zoveel mogelijk mensen. We blijven strijden tegen alle vormen van dwang en onderdrukking en werken aan een gemeenschap gebaseerd op samenwerking, solidariteit en gelijkwaardigheid, tot die gemeenschap de gehele mensheid omvat!

Solidariteit!

Anarchistische Groep Amsterdam

**WERK  
GEMEENSCHAP  
POLITIEK  
OORLOG**



*“Iedereen wordt over elk detail om zijn of haar mening gevraagd,  
om te voorkomen dat ze een mening vormen over het geheel.”*

*—Raoul Vaneigem*



Als we om ons heen kijken zien we een wereld waar we geen enkele invloed op hebben. Onze dagelijkse strijd om te overleven speelt zich af tegen een immense, steeds veranderende achtergrond...

2



...van natuurramp naar terroristische aanslag... van dieet naar hongersnood... van een celebrity seksschandaal naar een politiek corruptieschandaal... van religieuze oorlog naar economisch wonder... van een nieuwe kut reclame naar op-televisie-zeuren-over-de-regering... van suggesties over hoe je de ideale minnaar wordt naar suggesties hoe rellen van sportfans voorkomen kunnen worden... van nieuw gezondheidsprobleem...



...naar alweer een schietincident bij de politie. Overal zijn dezelfde processen aan het werk. ...In democratische en totalitaire staten... in multinationals en familiebedrijfjes... in cheeseburgers en in tofu...in opera, country en hip hop....in elk land en in elke taal... in gevangenissen, scholen en ziekenhuizen, in fabrieken en kantoren, oorlogsgebieden en supermarkten... iets voedt zich met ons leven en spuugt er beelden van terug in ons gezicht.



Dat "iets" is een product van onze eigen bezigheden.... Onze levens verkocht, uur na uur, week na week, generatie na generatie. Wij bezitten geen huizen of eigen zaak waar we geld vandaan kunnen halen, wij zijn gedwongen om onze tijd en energie te verkopen aan iemand anders. Wij zijn de hedendaagse arbeidersklasse, de proletariërs.

# WERK

*“Kapitaal is dode arbeid, dat zoals een vampier, slechts tot leven komt door het opzuigen van levende arbeid en des te meer arbeid het opzuigt des te meer het tot leven komt.”*

—Karl Marx



We werken niet omdat we dat willen. We werken omdat we geen andere manier hebben om aan geld te komen.



We verkopen onze tijd en energie aan een baas zodat we de dingen kunnen kopen die we nodig hebben om te overleven.



4

We worden samengebracht met andere werknemers, en krijgen verschillende taken toegewezen. We specialiseren ons in verschillende aspecten van het werk en moeten deze taken steeds weer herhalen.



Onze tijd op het werk is niet echt deel van ons leven. Het is dode tijd, gecontroleerd door onze bazen en managers.

Op ons werk maken we dingen die onze bazen kunnen verkopen. Dit zijn objecten als katoenen shirts, computers en flatgebouwen. Of kwaliteiten zoals schone vloeren en gezonde patiënten. Of diensten zoals een bus die je brengt waar je moet zijn, een ober die je bestelling opneemt of iemand die je opbelt om je over te halen dingen te kopen die je niet nodig hebt.



We doen het werk niet vanwege de producten die we maken. We doen het om betaald te krijgen. En de baas betaalt ons ervoor zodat hij winst kan maken.



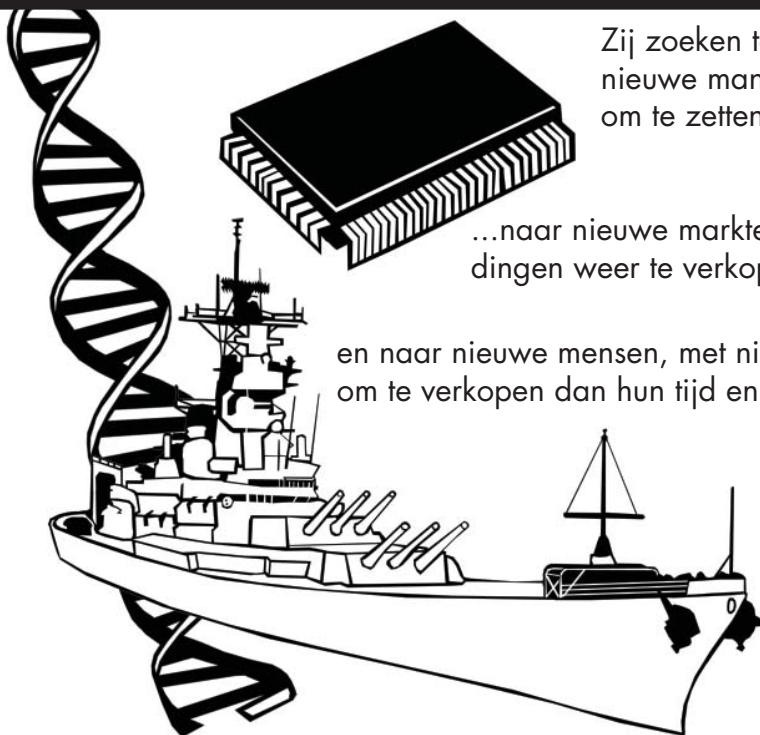
Uiteindelijk breiden onze bazen hun bedrijven uit van het geld dat wij voor hen verdiend hebben. Ons werk is verzameld in de dingen die onze baas bezit en verkoopt – kapitaal.



Zij zoeken telkens weer naar nieuwe manieren om onze activiteit om te zetten in dingen...

...naar nieuwe markten om die dingen weer te verkopen...

en naar nieuwe mensen, met niets anders om te verkopen dan hun tijd en energie.

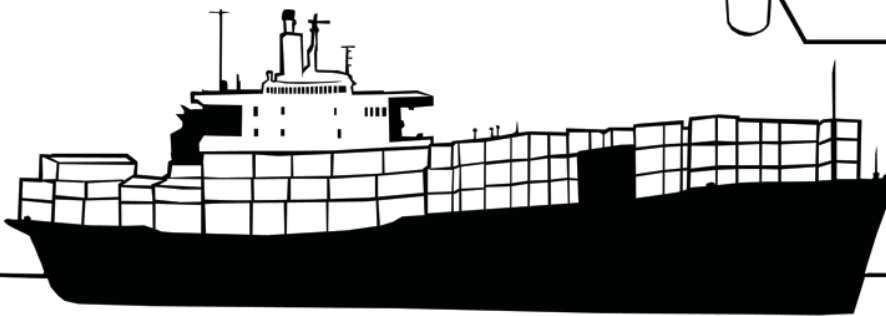


Wat we voor dat werk krijgen is genoeg om de huur, voedsel, kleding en bier van te betalen, genoeg om ervoor te zorgen dat we terug naar ons werk komen. Als we niet aan het werk zijn, zijn we wel aan het reizen van en naar ons werk, maken we ons klaar voor werk, zijn we aan het uitrusten omdat we uitgeput zijn van ons werk of worden we dronken om ons werk te kunnen vergeten.



6

Het enige dat erger is dan werk, is het niet hebben van werk. Als we onze tijd verspillen met het zoeken naar werk zonder dat we ervoor betaald krijgen. Een uitkering is verrot moeilijk te krijgen, als die al te krijgen is. En het is nooit zoveel als dat je voor werk zou krijgen. De voortdurende dreiging van werkloosheid is wat ons dag in dag uit naar ons werk doet gaan.

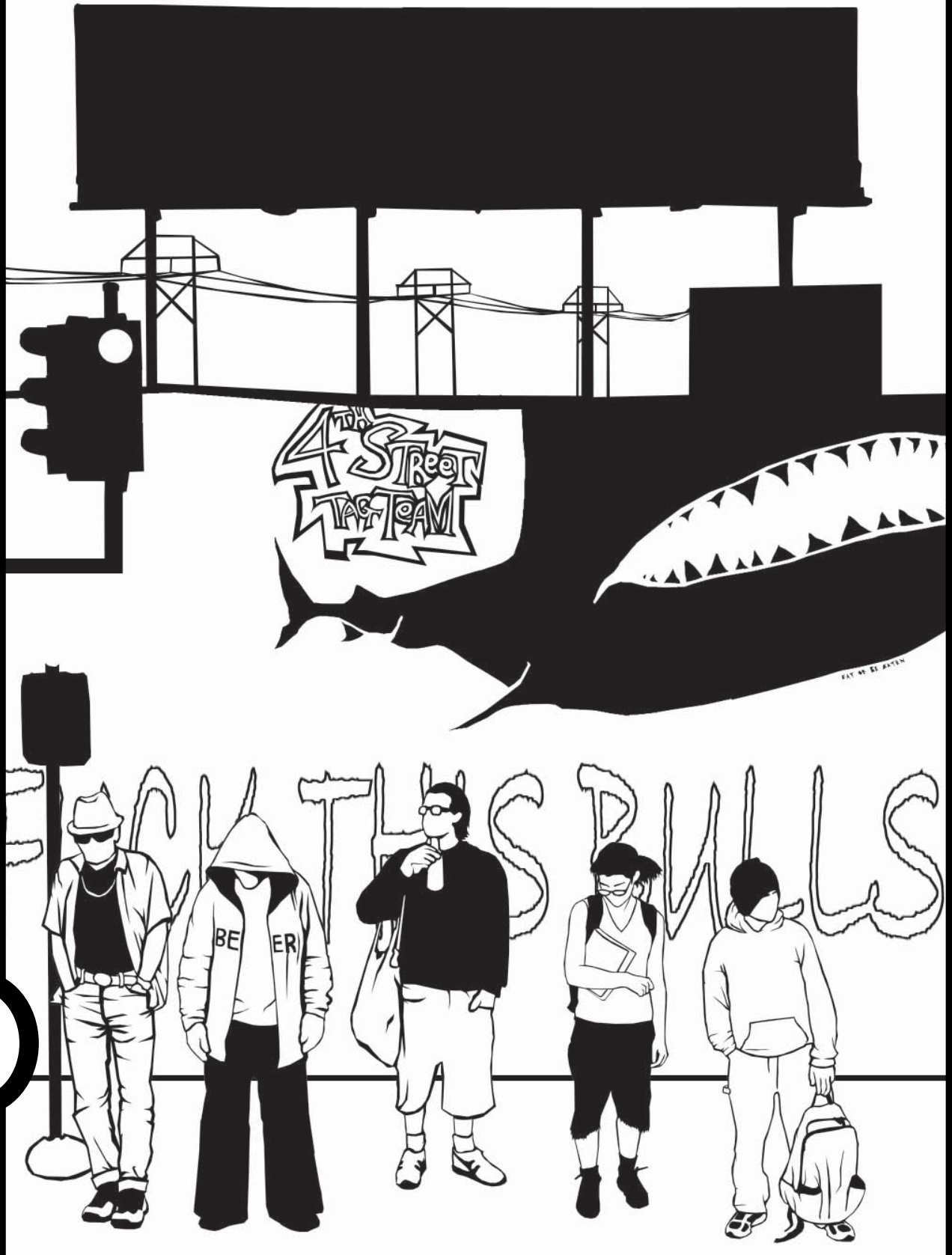


Ons werk is de basis van deze samenleving. De macht die onze bazen eraan ontlenen groeit iedere keer dat we naar ons werk gaan. Het is de dominante kracht in elk land van de wereld.

Op ons werk staan we onder controle van onze bazen en de markten waar zij aan verkopen. Maar een onzichtbare hand legt dezelfde arbeidsdiscipline en zinloosheid op in de rest van onze levens. Het leven lijkt een soort show die we van buitenaf bekijken, maar geen controle over hebben.



Veel bezigheden in ons dagelijks leven worden net zo vervreemdend, saai en stressvol als werk: huiswerk, schoolwerk, recreatie. Dat is kapitalisme.



# ANTI-WERK

9

*“Natuurlijk zijn de kapitalisten erg tevreden met het kapitalistische systeem. Waarom zouden zij dat niet zijn? Zij worden er rijk van.”*

—Alexander Berkman







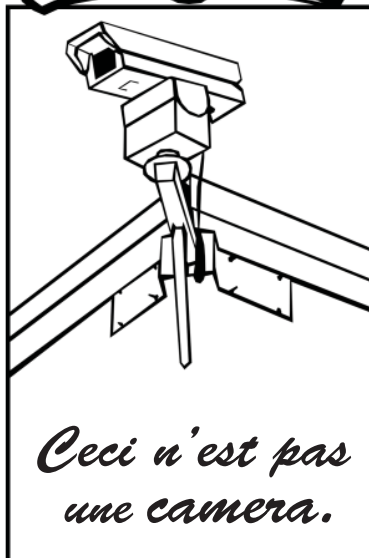
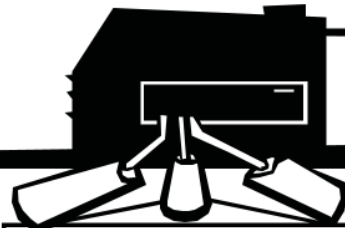
Hoe het werk ervaren wordt, is afhankelijk van je positie. Voor onze bazen is werk de manier waarop zij aan het geld komen om meer geld te kunnen verdienen. Voor ons is werk slechts een rottige manier om te overleven. Hoe minder ze ons kunnen betalen, hoe minder we zullen verdienen. Hoe harder ze ons kunnen laten werken, hoe harder we zullen moeten werken.



Onze belangen zijn tegenovergesteld aan elkaar. Er is een constante strijd tussen bazen en arbeiders, op het werk, en in de rest van de op werk gebaseerde samenleving. Hoe meer we moeten betalen voor de huur of het openbaar vervoer, hoe meer we moeten werken om onze huur of het openbaar vervoer te kunnen betalen.



10



De huidige toestand van loon, toeslagen en arbeidsomstandigheden, van politiek, kunst en technologie is een reflectie van de huidige toestand van de klassenstrijd. Simpelweg opkomen voor je eigen belangen in deze strijd, is het begin van het ondermijnen van het kapitalisme.

# GEMEENSCHAP

*"Het zou eens tijd worden dat elke rebel zich realiseert dat 'het volk'  
en de arbeidersklasse niks met elkaar gemeen hebben."*

*—Joe Hill*



Er loopt een diepe kloof door onze beschaving. De meesten van ons brengen de tijd door met werken en zijn overwegend arm, terwijl de overwegend rijke bezitters ons managen en verdienen aan ons werk. Alle gemeenschappen en instituties van de samenleving zijn gefundeerd op deze verdeling. Er zijn etnische-, culturele- en taalverschillen maar tegelijkertijd zijn gemeenschappen juist op die eigenschappen gebaseerd. Ons geslacht of onze leeftijd verenigt of verdeelt ons. Er is de gemeenschap van nationaliteit maar ook de scheiding door nationaliteit. Er is de gemeenschap van burgers maar ook de scheiding van mensen met en zonder burgerrechten.

We worden van elkaar gescheiden en met elkaar verenigd door religie en ideologie.

12

Maar allemaal worden we bij elkaar gebracht om te kopen en te verkopen.

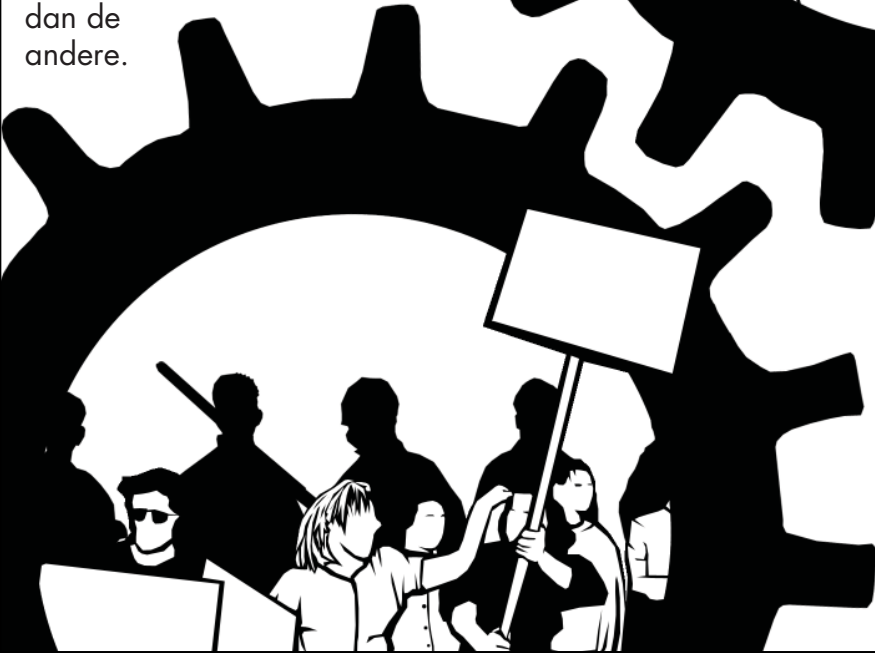






Sommige van deze gemeenschappen bestaan al millennia, anderen zijn het directe gevolg van de manier waarop we vandaag de dag werken. Tegenwoordig zijn ze allemaal georganiseerd rond kapitaal. En allemaal worden ze gebruikt om onze bazen te helpen meer van onze dode tijd te verzamelen en om te zetten in spullen. Nationale identiteit maakt het mogelijk dat arme mensen van het ene land

zich kunnen identificeren met hun baas van hetzelfde land, terwijl ze vechten tegen arme mensen uit andere landen. Arbeiders organiseren moeilijker een staking met arbeiders die er anders uitzien en een andere taal spreken. Helemaal als de ene groep denkt beter te zijn dan de andere.



Deze verdeeldheid wordt weerspiegeld in de verdeling van arbeid op het werk.

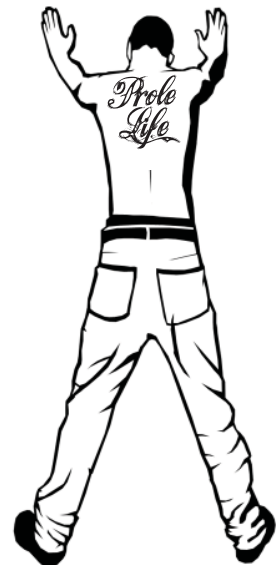


Terwijl ons van de ene kant exclusieve gemeenschappen worden opgedrongen, wordt ons van de andere kant een alomvattende wereldgemeenschap voorgesteld. Deze wereldgemeenschap is net zo denkbeeldig en net zo onwaar. Het ontkent de verdeling die aan de basis van de maatschappij staat.

Zakelarij runnen de regering en de media, de scholen en de gevangenis, de sociale dienst en de politie. Zij runnen onze levens. De kranten en televisie brengen hun wereldbeeld naar voren. Scholen onderwijzen over de fantastische (of onfortuinlijke) geschiedenis van hun samenleving en produceren ondertussen een spectrum aan geslaagde en minder geslaagde mensen, goed voor verschillende soorten werk. Ondertussen doet de overheid er alles aan om hun samenleving gesmeerd te doen lopen.



En mocht al het andere falen dan hebben ze altijd nog de politie, de gevangenis en het leger.



Dit is niet onze gemeenschap.

# ANTI-GEMEENSCHAP

*"De macht die de bourgeoisie vandaag de dag nog bezit, komt door het gebrek aan autonomie en onafhankelijkheid van geest bij het proletariaat."*

—Anton Pannekoek



Zij spelen ons tegen elkaar uit. Maar wij kunnen onszelf ook organiseren tegenover hen. De reden waarom we spreken van "klasse" en "proletariërs" is omdat als het erop aankomt de ervaringen van mensen uit deze verschillende gemeenschappen veel op elkaar lijken, terwijl mensen uit dezelfde gemeenschap elkaar eigenlijk zouden moeten haten. Dit is het begin van het vechten tegen de onderverdeling in gemeenschappen. Als we vechten voor onze eigen belangen zien we dat anderen precies hetzelfde aan het doen zijn. Vooroordelen vallen weg en onze woede wordt gekanaliseerd naar waar die hoort.



We zijn niet zwak omdat we verdeeld zijn. We zijn verdeeld omdat we zwak zijn.

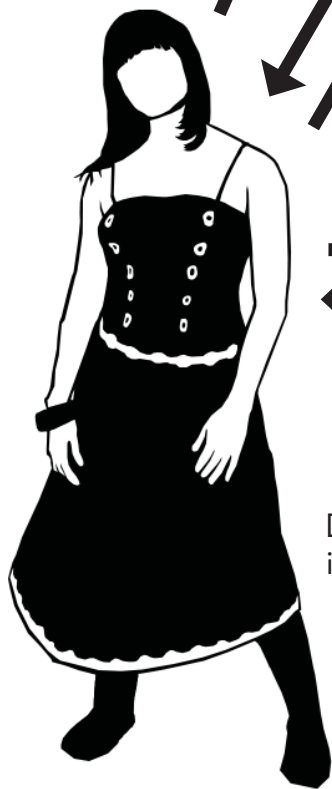
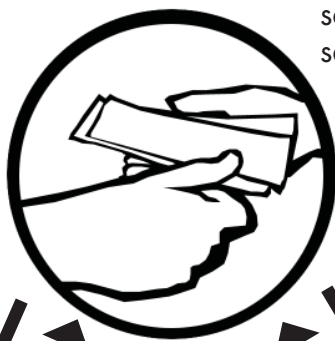
De bestaande gemeenschappen worden irrelevant als ze worden aangevallen, en ze worden aangevallen door irrelevant te worden.



Racisme en seksisme zijn onaantrekkelijk als werkende vrouwen en mannen van verschillende ethniciteiten, zij aan zij hun klassenvijanden bevechten. En het gevecht wordt effectiever als er mensen uit verschillende gemeenschappen bij betrokken zijn.

Er is geen representatie meer nodig van alles dat gekocht en verkocht kan worden - geld - als het niet meer nodig is om de gewerkte tijd te meten die erin opgeslagen ligt. Dit kan alleen gebeuren als we dingen doen en maken omdat er behoefte aan is, en niet om ze te ruilen tegen andere dingen.

Er is geen overheid nodig om de samenleving te besturen als de samenleving niet verdeeld zou zijn in werkgevers en werknemers. Als mensen hun eigen leven kunnen leiden is er geen behoefte aan gemeenschappen op basis van nationaliteit of etniciteit. Als de samenleving niet langer verdeeld is tussen rijk en arm dan kan er simpelweg één gemeenschap van mensen zijn.



De manier om deze toestand te creëren is door de huidige toestand te bevechten.

18



Deze tendens om een gemeenschap te creëren door de toestand van ons huidige leven te bevechten — en daarom te vechten tegen werk, geld, ruilhandel, grenzen, regeringen, politie, religie en onderscheid op basis van etniciteit — is wat door de jaren heen ook wel “communisme” is genoemd.

# POLITIEK

*"Hoe meer we worden  
bestuurd, hoe minder vrij we  
zijn."*

*—The Alarm*





De regering is het model voor politieke activiteit. Politici van verschillende landen, regio's of "gemeenschappen" bekvechten met elkaar en wij worden aangemoedigd om de leiders waarmee we het het minst oneens zijn te steunen, toch we zijn nooit echt verbaasd als ze ons even later verneuken.



Of een politicus nu ideeën voor radicale hervormingen heeft of uit een arbeidersmilieu komt, zodra hij begint met regeren wordt alles waardeloos. Het maakt niet uit wie er in de regering zit, de regering heeft zo zijn eigen logica.



20



Het feit dat deze samenleving onderverdeeld is in klassen met tegengestelde belangen betekent dat het risico blijft bestaan dat ze zichzelf uit elkaar trekt. De regering is er om ervoor te zorgen dat dat niet gebeurt.



Of de regering nu een dictatuur is of een democratie, de regering heeft de grootste geweren en zal die inzetten tegen haar eigen bevolking om te zorgen dat wij naar ons werk blijven gaan.



Niet zo lang geleden kon een extreem onstabiele situatie in een land nog bezworen worden door het nationaliseren van de industrieën en het creëren van een politiestaat om het vervolgens "communisme" te noemen. Deze vorm van kapitalisme bleek uiteindelijk minder efficiënt en flexibel te zijn dan het oude vertrouwde vrije markt kapitalisme. Met de val van de Sovjet-Unie komt het Rode Leger niet langer landen binnen om ze op deze manier te stabiliseren. Sindsdien zijn communistische partijen wereldwijd simpelweg sociaal-democraten geworden.



Een "arbeiderspartij" is in tegenspraak met zichzelf, niet omdat het ledenbestand van de een of andere partij niet voornamelijk uit arbeiders kan bestaan, maar omdat het op z'n best de arbeidersklasse een stem in de politiek geeft. Verder laat het onze vertegenwoordigers voorstellen doen over hoe onze bazen deze maatschappij moeten runnen, hoe ze geld kunnen verdienen en hoe ze ons onder controle kunnen houden. Of ze nu voorstanders zijn van nationalisering of van privatisering, van hogere uitkeringen of van meer politie (of allebei), de programma's van de politieke partijen zijn verschillende strategieën voor hetzelfde: het managen van kapitalisme.

Helaas bestaat politiek ook buiten de regering. Gemeenschapsleiders, professionele actievoerders en vakbondsleiders willen zichzelf tussen de arbeiders en de bazen zetten om zo de bemiddelaars, de onderhandelaars, de communicateurs en uiteindelijk de vreedstichters te kunnen zijn. Om in deze positie te komen en te blijven moeten ze de arbeidersklasse kunnen mobiliseren op een gecontroleerde manier, om zo druk uit te oefenen op de meer op het bedrijfsleven geïnteresseerde politici. Terwijl ze tegelijkertijd aan zakenmensen kunnen beloven dat de arbeidskrachten klaar zijn om weer aan de slag te gaan. Dat betekent dat ze ons tegen elkaar uit moeten spelen zodra we beginnen terug te vechten. Soms doen ze dit door concessies voor ons te onderhandelen, dan weer door ons te verraden.



Politici roepen ons altijd op om te gaan stemmen, om een stap terug te doen en de organisatie te laten onderhandelen. Om achter leiders en specialisten te staan in een soort passieve participatie. Deze regeerders die niet in de regering zitten bieden de regering een manier om de status-quo vreedzaam te handhaven, en in ruil daarvoor krijgen zij de baan om onze misère te managen.



Politieke groepen zijn bureaucratisch. Ze zijn doorgaans een afspiegeling van de structuur van het werk, waar de activiteiten van buitenaf aangestuurd worden. Ze creëren specialisten in politiek. Ze zijn gebaseerd op de scheiding tussen leiders en zij die geleid worden, tussen vertegenwoordigers en zij die vertegenwoordigd worden, tussen organiseerders en zij die georganiseerd worden. Dit is meer dan alleen een slechte manier om een organisatie op te zetten waar je iets aan kunt veranderen door meer inspraak of door directe democratie. Dit is het directe resultaat van wat politieke groepen proberen te doen: een deel van het kapitalisme managen.

# ANTI-POLITIEK

*"Anarchisme is niet een mooie utopie, en ook geen abstract filosofisch idee, het is een sociale beweging van de werkende massa"*

*—Dyelo Truda Group*



Als we beginnen te vechten tegen de omstandigheden van ons leven, gebeurt er iets wezenlijks. We zoeken geen politicus om de dingen voor ons beter te maken. We doen het gezamenlijk. Telkens als dit soort arbeidersverzet uitbreekt, proberen politici het vuur te blussen met een stroom aan petitie, lobby- en verkiezingscampagnes. Maar als we voor onszelf vechten ziet onze activiteit er totaal anders uit dan die van hen. We nemen panden weg van huisjesmelkers en gebruiken ze voor onszelf. We gebruiken militante tactieken tegen onze bazen waarna we moeten vechten tegen de politie. We vormen groepen waarbij iedereen mee doet aan de activiteit, waarbij er geen onderscheid is tussen leiders en volgers. We vechten niet voor onze leiders, voor onze bazen of ons land. We vechten voor onszelf.



24



Dit is niet de ultieme vorm van democratie. Zonder discussie leggen we de maatschappij onze eisen op. Eisen die direct tegenovergesteld zijn aan de belangen en wensen van rijke mensen waar ook ter wereld. Er is voor ons geen mogelijkheid om met deze samenleving op gelijk niveau te spreken.



De eigenschap van de arbeidersstrijd om buiten de politiek om, en tegen de regering en de politiek in, nieuwe vormen van organisatie te creëren waarbij we onze hoop stellen in niets anders dan in onze eigen kracht, is wat door de jaren heen ook wel "anarchisme" is gaan heten.

# OORLOG

*"Laten we de lanen waar de rijken wonen vernietigen."*  
—Lucy Parsons

25





We zijn in oorlog—een klasse oorlog.  
Er zijn geen ideeën, voorstellen of organisatie  
technieken die de overwinning kunnen brengen.  
Er is geen oplossing behalve het winnen van de  
oorlog.

Zolang zij het initiatief hebben zijn wij verdeeld  
en passief. Onze reacties op de omstandigheden  
van ons leven zijn individueel: we nemen ontslag,  
verhuizen naar buurten waar de huur lager is,  
gaan bij een subcultuur of gang, we plegen  
zelfmoord, kopen loten voor de loterij,  
gebruiken drugs en alcohol of gaan naar  
de kerk.

Hun wereld lijkt de enige  
mogelijke en elke hoop op  
verandering bestaat alleen in  
onze fantasie, los van ons  
dagelijks leven. Verder  
is het business as  
usual met alle  
vernietiging  
die daarbij  
hoort.



Maar in de aanval gaan we onze kameraden herkennen en beginnen we collectief te vechten. We gebruiken de manieren waarop de maatschappij van ons afhankelijk is om het te ontwrichten. We staken, saboteren, rellen, deserteren, muiten en nemen eigendommen over. We creëren organisaties om onze handelingen en activiteiten te versterken en te coördineren. Er duiken eindeloos veel nieuwe mogelijkheden op.



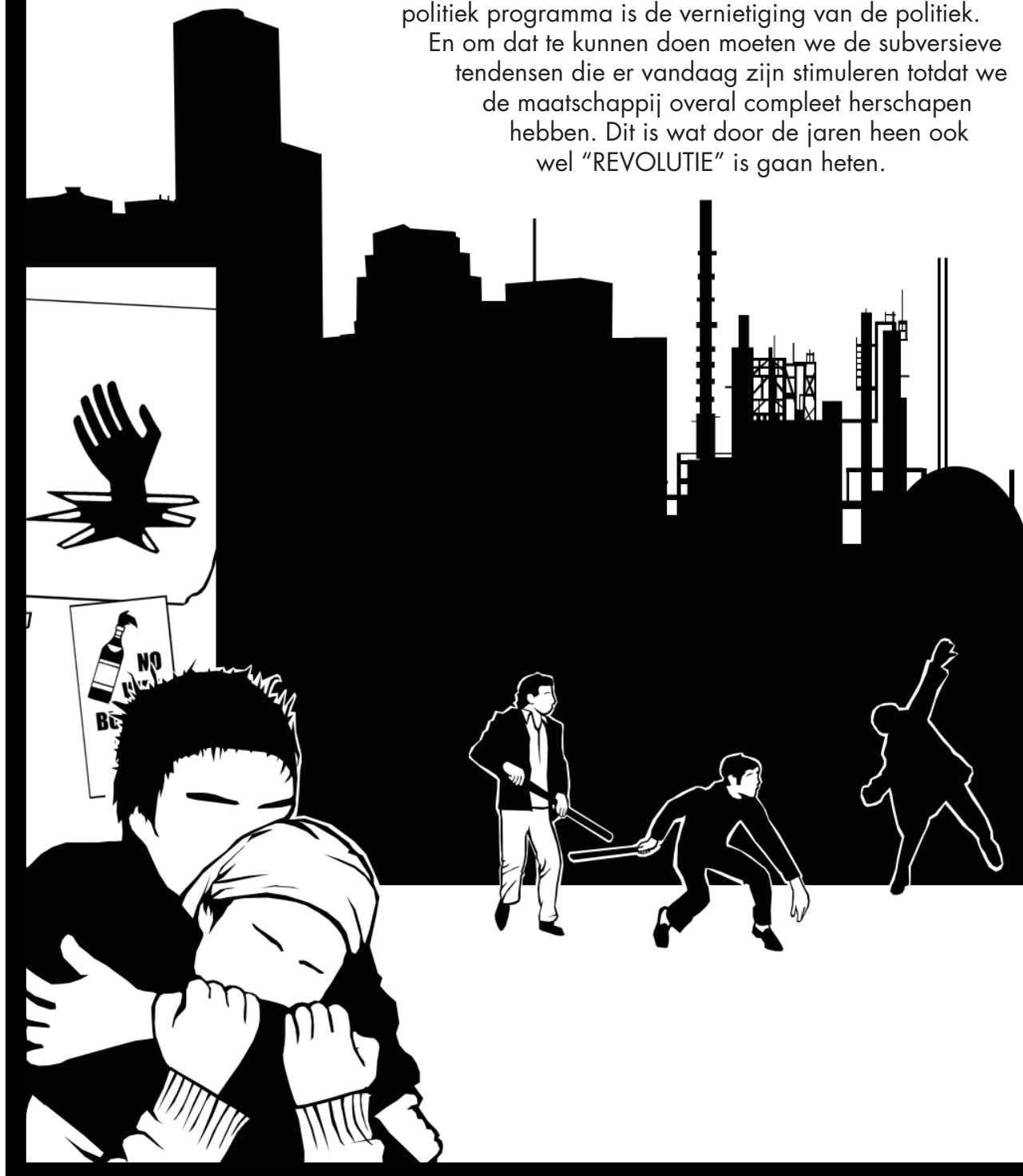
those who make  
revolutions half way  
only dig their own graves



We worden steeds moediger en agressiever in het vechten voor onze klasse belangen. En die belangen liggen niet in het vormen van een nieuwe regering of in het worden van alweer de volgende baas. Onze belangen liggen in het beëindigen van onze manier van leven — en daarom in het beëindigen van de maatschappij die gebaseerd is op die manier van leven.

Wij zijn de arbeidersklasse die arbeid en klasse willen afschaffen. Wij zijn de gemeenschap van mensen die de bestaande gemeenschap aan stukken willen scheuren. Ons politiek programma is de vernietiging van de politiek.

En om dat te kunnen doen moeten we de subversieve tendensen die er vandaag zijn stimuleren totdat we de maatschappij overal compleet herschapen hebben. Dit is wat door de jaren heen ook wel "REVOLUTIE" is gaan heten.





Aan de basis is de samenleving onderverdeeld in klassen met tegengestelde belangen. Met een geraffineerd web aan propaganda ondersteund door een immer uitdijend beveiligingsapparaat, wordt voortdurend geprobeerd deze verdeling aan het zicht te onttrekken. Maar onder de oppervlakte van de dagelijkse "normaliteit" blijft de constante dreiging bestaan dat deze verdeling de samenleving uit elkaar scheurt. Deze met tekeningen ondersteunde tekst laat zien hoe dit werkt en biedt ook een begin van de oplossing.

